

Formanden: Denne og den anden paa Dagsordenen opførte Sag kan ikke behandles i dette Møde uden Tingets Samtykke. Men hvis ingen gør Indsigelse, befragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Arbejds- og Socialministeren:

Til § 2.

[Redaktionelt].

I 4de—5te Linie ændres „forelægge for“ til: „forelægge Rigsdagen i“.

Det stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Ændringsforslaget (se ovenfor)

vedtoges uden Afstemning.

Derefter sattes Lovforslaget som Helhed til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 99 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 841).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 samt dets Overgang til tredie Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart, for at han kan fremsætte de anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Fibiger): Jeg skal herved have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om visse Hædersgaver til danske søfarende og Fiskere og deres efterladte* samt *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 93 af 20 Marts 1940 om Udbetaling af Hædersgaver til danske Sømænd og Fiskere og deres efterladte*. De to Lovforslag staar i Forbindelse med hinanden.

Ved den sidstnævnte Hædersgavelov, som Rigsdagen enstemmigt vedtog i Marts 1940, blev det bestemt, at der til Enker efter danske Sømænd eller Fiskere, der under Tjeneste i danske Skibe omkom som Følge af Krigsbegivenheder, af Staten skulde ydes en livsvarig Hædersgave paa 800 Kr. aarlig samt til de Børn, den paa-gældende Sømænd maatte have Forsørgerpligt over for, et Beløb af 200 Kr. aarlig indtil deres fyldte 18de Aar. Tilsvarende Beløb skulde ydes til Sømænd selv og hans Børn, dersom han ved Krigsbegivenheder blev ramt af en Invaliditet, som forringede hans Erhvervsevne med Halvdelen eller derover.

Formaalet med denne Lov var ikke at yde en almindelig økonomisk Understøttelse til dem, der var blevet ramt, men — som det ved Rigsdagens Behandling af Lovforslaget gentagne Gange blev fremhævet — at give Udtryk for hele det danske Folks Anerkendelse og Taknemmelighed over for en Stand, som trods de haarde Vilkaar og den Risiko, hvorunder Skibene sejlede, ikke gav op, men fortsatte Sejlsadsen til Gavn for Samfundet og dermed hævdede den danske Sømandsstands smukkeste Traditioner.

Tre Uger efter denne Lovs Stadfæstelse blev imidlertid Grundlaget og Forudsætningerne for Loven stærkt forrykket, idet der som Følge af Landets Besættelse opstod den Situation, at der ikke kunde ydes Hædersgaver i de Tilfælde, hvor Sømænd var omkommet uden for Spærringen i det, man kan kalde den frie Fart, til Trods for, at den Indsats, der blev ydet af danske søfarende ude omkring i Verden, var lige saa betydningsfuld for Danmark som den Indsats, der blev ydet af Søfolkene herhjemme. Naar jeg siger, at der ikke kunde ydes Hædersgaver i de nævnte Tilfælde, maa dette forstås saaledes, at Administrationen i Virkeligheden frivillig gav Afkald